

mært handler om arbejdspladsrelaterede forhold.

Hvis man tror, at buschaufførernes sundhed bliver forbedret af et æble om dagen eller rengøringsassistenternes af opfordringer til at gå på skrup, så er det efter min mening et fejlskud i forhold til de virkelige arbejdsmiljøproblemer.

For mig er det afgørende, at arbejdsmiljøloven handler om arbejdsmiljørelaterede forhold og ikke almindelig folkesundhedsspørgsmål. Så den afgørende del af det, der skal stå her, handler efter min mening om de arbejdspladsrelaterede ting.

Til sidst vil jeg godt i forhold til den debat, der er foregået her, sige, at jeg godt kan forstå, at hvis regeringen ønsker, at konkrete forandringer på arbejdsmiljøområdet skal iværksættes, vender den sig i den sammenhæng, hvis man skal ud over den almindelige bare snak, mod venstre i salen. Erfaringen er, at hvis man skal have nogle konkrete ting igennem, er man nødt til at samarbejde til venstre.

I den forbindelse vil jeg godt lægge afstand til den usædvanlig uforkammede og nedvurderende omtale, som fru Charlotte Antonsen gav af en del af Folketingets mandater, som tilsyneladende i denne her sag kan se ud til at blive en del af Folketingets flertal. Jeg kunne selvfølgelig vente med at komme med sådan nogle bemærkninger, til taletiden var opbrugt, så der ikke var nogen mulighed for at reagere på det.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er ingen tvivl om, at 60.000 anmeldte arbejdsskader om året er for mange. Hvis man sådan regner lidt på det, betyder det jo altså, at det er én i hver arbejdstagers livsforløb på arbejdsmarkedet. Man kan så sige, at eftersom de fleste skader jo heldigvis er små skader, er det ikke så galt, selv om det selvfølgelig også er noget.

Problemet er jo, at der er nogle ganske enkelte brancher, nogle ganske enkelte virksomheder, som tæller ganske groft i den statistik her. Og der må jeg sige, at vi, der også er på arbejdsmarkedet i mange år, og hvis største risiko er sådan på niveau med at falde op af trappen til talerstolen her, har et ansvar for at sikre arbejdsmiljøet for dem, der sætter liv og lemmer på spil for at opbygge et samfund for os andre – og også for at skaffe det daglige brød.

Jeg har altid selv haft det ondt med, at der er nogle, der har en betydeligt større erhvervsrisiko, end vi har, og som ikke har mere, ja, måske tværtimod har mindre ud af det økonomisk.

Det er sådan mine overordnede overvejelser om det med arbejdsmiljø, og derfor er det selvfølgelig noget, vi skal gøre noget ved, og derfor er det også svært for Kristeligt Folkeparti at gå imod det her, selv om der er elementer i det, vi ikke er glade for.

Jeg synes, det er lidt irriterende, at sådan et lovforslag som det her med flere elementer bliver fremsat. Vi ved, at der allerede er et flertal for det, for ellers ville jeg have foreslået, at sådan et forslag blev opdelt, for der er nogle elementer heri, som vi ikke er så stolte af.

Det er sådan ligesom, at hvis man ikke går ind for det her forslag, så går man ikke ind for et bedre arbejdsmiljø. Det er, ligesom det er dommen. Det er vurderingen af os, at vi er aktører.

Men det er jo ikke altid, at det er opbygning af et nyt bureaukrati, der forbedrer tingene. Spørgsmålet er for mig, om vi får det arbejdsmiljø for pengene, som vi betaler for.

Jeg tænker her på Arbejdstilsynet, om det er effektivt nok, eller om vi har samme problemer dér, som bare ikke er kommet så meget op til overfladen, som de er på en anden institution inden for Arbejdsministeriets område, som vi ikke behøver at nævne navnet på i dag. Det kunne jo godt være et spørgsmål, om indsatsen dér er tilstrækkelig målrettet og effektiv, eller om den i for høj grad går på at lave bogholderi og føre statistikker osv. Det kunne man godt være i tvivl om.

Til de enkelte elementer her vil jeg sige om udbyderansvaret, at det er vi helt med på. Det er helt klart, at når man udbyder, skal der stilles nogle krav, ikke bare til arbejdsmiljøet, men til en række andre områder.

Bygherreansvaret er vi også med på, selv om vi nok kan synes, at det måske kan fremme en lidt kedelig tendens, for det ville jo nemt gå i retning af, at man ikke som bygherre kan undvære en hovedentreprenør. Det ville nemt bliver løsningen på problemet, tror jeg, at man skal have en hovedentreprenør, for hvis man som almindelig ikkebyggekendig og ikkearbejdslederkyndig skal foretage et byggeri, så kan man ikke entrere med 7-8 forskellige håndværkere og så regne med, at det går nok, og at de får det koordineret med hinanden. Men det er absolut en god ting, for der sker for mange ulykker på bygge markedet.

Så er der det gebyrbelagte tilsyn. Det vil vi også acceptere. Det er måske nok at give lidt for megen adgang til at skruer på en skrue, men omvendt må vi erkende, at der altså er enkelte